

[**Holga Pedersen.**]

fundsforholdene europæiseres og kompliceres mere og mere, og efterhånden som flere og flere danske love overføres til at gælde for Grønland, love, som kredsdommerne ikke før har kendt, og som det vil tage dem tid at sætte sig ind i.

Hvad angår kredsdommernes stilling overfor de udsendte danske politimænd, har man jo været inde på, at kredsdommerne ville stå for svagt overfor den sagkyndige anklagemyndighed. Jeg ved, at man fra statsministeriets side peger på, dels at grønlænderne til gengæld har et indgående lokal-kendskab til befolkningen, som politiet må mangle, dels at grønlænderne efterhånden bliver trænede i sagbehandlingen, ligesom politifolkene er særlig udvalgte og særlig instruerede om de grønlandske problemer; og der er jo — det vil jeg også gerne fremhæve — enighed om, at vore udsendte politifolk har været særdeles korrekte hidtil i forholdet overfor kredsretterne.

Jeg tror, det altsammen er sandt og rigtigt, men spørgsmålet er, om det er nok, om det er afgørende for sagen. Forsåvidt angår denne henvisning til lokal-kendskabet, er der jo iøvrigt det pudsige, at den side af sagen er velkendt fra Færøerne, men her slutter man forsåvidt på anden måde, idet man i hvert fald jævnligt siger, at det vil være vanskeligt at udnævne en færing f. eks. til dommer i dette lille område, fordi han meget tit vil være inhabil i de sager, han skal behandle.

Men spørgsmålet er altså, om det, som statsministeriet har peget på i diskussionen andetsteds, er det afgørende. Vil den vel-lønnede, veluniformerede, veludrustede danske politimand med elegant motorbåd og velbygget hus med dertil hørende arrest, der leder tanken hen på uhyre magtbeføjelser, ikke for den menige grønlænder langt frem i tiden stå som den, der i styrke er den læge kredsdommer langt overlegen? Eller med andre ord: Svækker systemet, som det er, ikke i sig selv tilliden til domsmagten?

Dette er i det væsentlige de tanker, jeg har gjort mig vedrørende den grønlandske retsplejeordning, efter at jeg i sommer havde lejlighed til at se lidt på problemerne på stedet. Hvorledes vi skal løse sagen, vil jeg ikke tage stilling til nu, idet jeg vil afvente de oplysninger, statsministeriet tilvejebringer i vinterens løb, men jeg skal

ikke nægte, at drøftelsen i landsrådet i maj 1954 og ordlyden af den resolution, der blev resultatet af drøftelsen, har gjort et dybt indtryk på mig. Vi skal ved vurderingen af sagen erindre os, at retsplejeordningen er noget fundamentalt i et retssamfund, at vi tilstræber retsenhed mellem Grønland og den øvrige del af riget, og at den grønlandske retsplejeordning indfører en sær-ordning for en del af riget.

Halfdan Hendriksen: Min gruppe er rede til i udvalget med velvilje at forhandle om de spørgsmål, det foreliggende lovforslag omfatter.

Steen: Til lovforslagets enkelte regler har jeg ingen bemærkninger at gøre; dem betragter jeg som en naturlig konsekvens af grundlovens bestemmelser Grønland vedrørende.

Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen gjorde en bemærkning om landsrådets stilling, og nu da den grønlandske befolkning er repræsenteret her i folketinget ved to medlemmer, er det efter min bedømmelse et spørgsmål, der naturligt påkalder interesse. Jeg forbeholder mig i det kommende udvalg nærmere at drøfte dette og andre spørgsmål, som erfaringerne måtte gøre det rimeligt at tage op til overvejelse.

Alfred Jensen: Også den kommunistiske gruppe ser med sympati på det lovforslag, der her er til behandling. Jeg skal ikke knytte bemærkninger til lovforslagets indhold; men der er en ting, som ikke findes i lovforslaget, og som jeg gerne vil sige et par ord om. Det er revisionsbestemmelsen. Det grønlandske landsråd har enstemmigt udtrykt ønske om, at der optages en sådan revisionsbestemmelse i loven, men nu hævder ministeren, at dette ikke er nødvendigt, al den stund regeringen er klar over, at en ændring skal der til, materiale vil blive indsamlet, og så mener man, at den sag er klar. Det var den måske også, hvis det ikke drejede sig om det grønlandske folk, men det forekommer mig, at når man har taget Grønland ind som en del af riget og der findes et landsråd, der alvorligt diskuterer disse problemer og fremsætter ønske om at få en sådan bestemmelse indføjet i loven, har man pligt til at følge det. Det synes